

[Guldberg.]

spørgsmål, og det fører naturligvis til, også som taletiden nu er, at der er områder også i udenrigsministerens redegørelse, som jeg slet ikke har omtalt undtagen med den generelle tilslutning til hovedsynspunkterne. Det er altså ikke, fordi jeg mener, de ikke har betydning, men det er, fordi jeg mener, at hvis jeg ikke ser en spire til uenighed, til alvorlige vanskeligheder for Danmark, i disse forhold, mener jeg ikke, man skal forsøge at finde partipolitiske uoverensstemmelser, hvis man ikke absolut har brug for dem.

Arentoft (FP):

Først vil jeg gerne takke udenrigsministeren for den lange og fyldige redegørelse, som jo førte os vidt omkring. På nogle punkter kan jeg som fremskridtspartiets ordfører være enig med udenrigsministeren, på andre langtfra, men det vil jeg komme tilbage til hen ad vejen.

Vi er enige i, at stadig flere opgaver kun lader sig løse i et bredt internationalt samarbejde, men efter vor mening skal vi indskrænke vor deltagelse i sådant internationalt arbejde til områder, der angår Danmark og den danske befolkning.

Fremskridtspartiets principielle syn er, at vi med en befolkning på ca. 5 mill. mennesker kun udgør 1/800 del af Jordens befolkning. Vi er et lille land, men vi betragtes som højt udviklet og som et af verdens 10 rigeste lande. At vi har en gæld til udlandet på ca. 50 mia kr., og at vi nu skal til at stemme om et finanslovsforslag, der efter regeringens oplæg kalkulerer med et kasseunderskud på 10-12 mia kr., rimer ikke rigtigt hermed. Ganske vist har vi tilgodehavender i udlandet, hvoraf en stor del er langfristede lån til udviklingslandene, på ca. 20 mia kr., men det ser ikke alt for godt ud med vor kreditværdighed i udlandet.

Dette er de nøgne kendsgerninger, og det bør først og fremmest være en opfordring til regering og folketing om at få orden i vor egen økonomi, før vi begynder at ville blande os for meget i andre landes forhold på den ene eller anden måde. Vi hverken kan eller skal være den store moralist, der gerne vil give sit besyv med alle vegne. Naturligvis skal vi søge at gøre vor indflydelse gældende på områder, hvor vi har di-

rette interesser, ikke mindst handelsmæssige interesser.

En overgang var der mange mennesker, der troede på, at De Forenede Nationer skulle blive det forum, hvor en lang række mellemfolkelige problemer og opgaver skulle løses. Men er FN blevet et sådant forum? Ifølge FN-pagten stemmer hver af de 138 nationer, stor eller lille, med én stemme. Jeg vil gerne rejse det spørgsmål, om stemmeafgivningen i FN ikke bør tages op til revidering, specielt nu hvor der til stadighed opstår nye selvstændige nationer — lad mig blot nævne Afrika — og f. eks. Guinea-Bissau stemmer med én stemme ligesom USA. At Sovjetunionen i dag stemmer med 3 stemmer, nemlig Sovjetunionen, Hviderusland og Ukraine, er en anden sag.

Jeg ved, at spørgsmålet har været drøftet, og jeg har med stor interesse studeret beretning om ændret afstemningssystem i FNs generalforsamling m. v., som er udarbejdet i maj 1970 af udvalget til drøftelse af spørgsmålet om ændring af De Forenede Nationers pagt. I beretningen tales der om begrebet afvejet stemmefordeling, og der er en lang række forslag som f. eks. tildeling af et antal stemmer pr. nation i forhold til befolknings-tal, kulturel, økonomisk og samfundsmæssig udvikling, nationalprodukt m. v. Stemmevægten forudsættes fastsat efter et skøn, på samme måde som det gøres i Europarådet.

Som situationen er nu, er den så uholdbar som overhovedet muligt, og man kan stille det tillægsspørgsmål, om ikke FN er blevet en så svag organisation, at den kommer til at lide samme kranke skæbne som i sin tid Folkeforbundet.

Danmarks statslige bistand til udviklingslandene for de næste 5 år er beskrevet i notatet om den rullende 5 års plan, som blev fremlagt den 6. marts i år. Fremskridtspartiets generelle holdning til u-landsbistand er den, at når indkomstskatterne herhjemme kommer betydeligt ned, bør dansk bistand til udviklingslandene indskrænkes til frivillige bidrag og statslige bidrag indskrænkes til hjælp i akutte katastrofesituationer. Ifølge planen skulle den danske bistand i 1980 nå op på de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet eller ca. 1,6 mia kr. mod ca. 1 mia kr. i dag, og vi finder, at denne plan må revideres. Grundtanken, at hjælpe andre, er da rigtig, men et lille land som Danmark